

NESTALE
DJEVOJKE

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.
Božidara Rašice 1, Zagreb
www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Marija Perišić

LEKTURA

Mira Pavlica

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

TISAK

Og grafika d.o.o.
Jastrebarsko, travanj 2025.

NASLOV IZVORNIKA

Vanishing Girls

Copyright © Lisa Regan, 2018

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as
Bookouture.

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2025.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-26-0

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001257819.

LISA REGAN

NESTALE
DJEVOJKE

POETIKA

Za moju tetu Kitty Funk, koja je uvijek vjerovala

PROLOG

U šumi je bio muškarac, bila je sigurna u to. Otkad pamti, šuma je bila njezino carstvo, prepuno biljaka i divljih životinja, savršeno okružje za bezbrojne priče kojih se njezina mašta mogla domisliti. Mirna oaza daleko od majčina oštrog pogleda i očeva prijezira.

Često ga je osjećala tamo: prisutnost, poput polja sile, koja je zadirala u njezino malo carstvo. Čula ga je dok bi se kretala šumom. Šuštanje lišća. Pucketanje grana. U toj je šumi vidjela medvjede, jelene i lisice – jedanput i risa – ali zvukovi koje je on proizvodio bili su namjerni. Odgovarali su njezinima. Bila je sigurna da je riječ o osobi, a sudeći po težini koraka, o muškarcu. Tu i tamo čula bi njegovo disanje, teško i naporno. Ali svaki put kad bi se okrenula da se suoči s njime, dok bi joj srce lupalo poput bubnja u prsima, on bi nestao. Dvaput je vidjela oči kako vire kroz gusto lišće.

“Mama”, rekla je jednog jutra za doručkom, kad su ona i majka bile same.

Majka ju je strogo pogledala. “Što je?” upitala je.

Riječi su joj se kolebale na vrhu jezika. *U šumi je neki čovjek.*

“Tamo...” promucala je, nesposobna istisnuti riječi iz sebe.

Majka je uzdahnula i odvrtila pogled. “Jedi ta jaja.”

Majka joj ionako ne bi povjerovala. Ali on je bio tamo. Bila je sigurna u to.

Naposljetku je to postalo igra. Govorila si je da se uvijek drži barem metar od ruba drveća. Ali to bi ga samo namamilo bliže, bliže čistini iza njezine kuće – njegovo tijelo zaklonjeno deblom, a grane su mu prekrivale ostatak lica. Nije mogla disati dok je trčala natrag u kuću, zamišljajući njegove ruke na vezicama svoje haljine, posežući da je povuče natrag. Tek kad su joj noge prošle prag stražnjih vrata, zrak joj se vratio u pluća.

Tjedan dana nije izlazila iz svoje sobe, osim da jede. Nakon toga izlazila je samo ako su majka, otac ili sestra također bili vani. Dugo ga nije bilo. Prestala ga je osjećati, prestala ga je čuti. Gotovo je povjerovala da se vratio onamo odakle je došao. A možda ga je ipak samo umislila?

Onda je jednog dana njezina sestra vješala rublje, dok je ona odlepršala na drugu stranu dvorišta, jureći za žutim leptirima monarsima koji su se razmnožavali na vrhu planine. Bijela je plahta vijorila na užetu za rublje, zaklanjajući je od sestrina pogleda. Previše se približila rubu drveća. Odjednom je izletjela ruka i pritisnula joj usne, zaglušivši njezine vriskove. Druga ju je ruka obavila oko struka i podigla s tla. Držeći je čvrsto na prsima, vukao ju je kroz šumu koja joj je nekoć bila prijateljica. Jedna se misao uspjela jasno probiti kroz navalu panike. *Bio je stvaran.*

1. POGLAVLJE

Benzinska postaja *Stop and Go* nedavno je postavila televizore ravnih ekrana na benzinske pumpe jer ljudi nisu mogli odvojiti pogled od ekrana, dovoljno dugo da napune automobil gorivom. Iako ju je to živciralo, detektivka Josie Quinn i sama se zalijepila za ekran kad su na njemu bljesnule udarne vijesti. Napokon su pronašli mobitel Isabelle Coleman, u šumi nedaleko od njezine kuće.

Nekoliko kilometara dalje, ispred bijele jednokatnice kolonijalnog stila u kojoj je živjela obitelj Coleman, novinarka Trinity Payne, odjevena u pufastu plavu jaknu i žuti šal, na jedvite je jade odrađivala reportažu, ometena plesom odbjeglih pramenova crne kose po licu, koje je snažni vjetar nosio na sve strane.

“Prije pet dana Marla Coleman vratila se s posla u praznu kuću. Uvjeren da je njezina sedamnaestogodišnja kći izišla s prijateljima, nije u tome vidjela ništa neobično sve do kasnije te večeri kad se Isabelle nije vratila kući. Iz policijskih izvora saznajemo da u to vrijeme nisu imali razloga vjerovati da je Isabellein nestanak sumnjiv. Prijatelji i obitelj gospođe Coleman opisuju je kao zaposlenu mladu ženu s mnoštvom interesa, koja je vjerojatno spontano

otišla iz grada. Ali nekoliko dana poslije, dok pozivi na njezin mobitel i dalje odlaze ravno u govornu poštu, a automobil joj je još uvijek parkiran na prilazu obiteljske kuće, policija je u stanju visoke pripravnosti, a stanovnici Dentona okupljaju se i formiraju timove za potragu.”

Kamera se povukla unatrag i pokazala dugački kružni prilaz ispred kuće Colemanovih, s tri parkirana vozila. Trinity je nastavila: “Posljednjih nekoliko dana volonteri su pročešljavali područje oko kuće Colemanovih, gdje je Isabelle posljednji put viđena.”

Kamera se još više odmaknula, prelazeći s jedne na drugu stranu i fokusirajući se na šumovito područje oko doma Colemanovih. Josie je poznavala tu kuću. Bila je jedna od većih na periferiji Dentona, smještena uz pustu seosku cestu – najbliži susjed udaljen je više od tri kilometra. Jednom je nedaleko odande policijskim automobilom udarila jelena.

Kamera se vratila na Trinity. “Jučer je tijekom potrage u jednom od tih šumskih predjela pronađen mobitel, za koji se pretpostavlja da je pripadao nestaloj djevojci. Ekran je razbijen, a policija kaže da je baterija izvađena. Colemaničini su roditelji rekli da se ona nikad ne bi svojevrijem odvojila od mobitela. Sada prevladava mišljenje da je gospođica Coleman žrtva otmice.”

Zatim je odgovorila na nekoliko standardnih pitanja voditelja WYEP-a i dala broj linije za pomoć dentonske policije, tražeći da se jave svi koji imaju ikakve informacije. Čvorovi u Josienim ramenima, koji su se počeli stvarati prije tri tjedna, sad su se zategnuli. Zaokrenula je vrat

i slegnula ramenima, pokušavajući ih opustiti. Slušajući najnoviji razvoj događaja, svjesna da ne može učiniti ništa kako bi pomogla, držeći u ruci pištolj za točenje goriva, poželjela je da razbije ekran plazma televizora u milijun komadića.

Isabelle je nestala prije pet dana. Zašto je trebalo toliko dugo da se pronađu dokazi da je oteta? Zašto su trebala dva dana za formiranje grupe za potragu oko kuće? Zašto su odbili Josie kad se htjela pridružiti potrazi? To što je bila na plaćenom dopustu zbog navodne prekomjerne uporabe sile, sigurno nije značilo da su njezine vještine traženja najednom postale beskorisne. Nije bilo važno što se pojavila kao privatna građanka; njezini kolege, od kojih je većinu nadmašivala rangom, otpravili su je kući jer je načelnik tako naredio.

Kipjela je od bijesa. Svi raspoloživi resursi bit će posvećeni traženju djevojke. Doslovce svi. Josie je znala da njezini kolege vjerojatno spavaju na ležajevima u sobi za odmor u postaji, i da rade noć i dan, baš kao tijekom poplava 2011., kad je cijeli grad bio ispod više od dva metra vode i moglo se kretati samo čamcima. Znala je da su već pozvali dobrovoljne vatrogasce, hitnu medicinsku pomoć i sve fizički sposobne građane, koji su bili spremni krenuti u potragu i pratiti tragove. Zašto je onda šef još nije pozvao natrag na posao?

Denton se nalazi na površini otprilike šezdeset pet kvadratnih kilometara, a mnogi od tih kilometara obuhvaćali su neukroćene planine središnje Pennsylvanije, s uskim zavojitim cestama, gustom šumom i ruralnim kućama,

rasutima po krajoliku poput nasumice bačenih konfeta. Populacija je prelazila 30 tisuća, dovoljno da zabilježe oko pet-šest ubojstava godišnje – uglavnom zbog obiteljskih svađa – te dovoljno silovanja, pljački i pijanih tučnjava u barovima, da policijska postaja s pedeset troje djelatnika bude umjereno zaposlena. Ma koliko bili kompetentni, jednostavno nisu opremljeni za rješavanje slučaja otmice, pogotovo onakve u kojoj je oteta djevojka bila živahna, popularna plavuša pred odlaskom na fakultet. Svaka fotografija Isabelle Coleman koju je Josie vidjela – a na njezinoj ih je *Facebook* stranici bilo na tisuće, sve javno vidljive – izgledala je gotovo profesionalno, čak i one na kojima su ona i prijateljice krivile lica u smiješne grimase, plazeći svježe probušene jezike. Na Isabelleinu sićušnom ružičastom *piercingu* pisalo je *Princeza*, iako je isto tako moglo pisati *Savršena*.

Dvokrilna vrata postaje *Stop and Go* treskom su se otvorila i dvoje mladih u dvadesetima krenulo je prema benzinskim crpkama. Preko puta Josie bio je njihov maleni žuti Subaru. Žena je ušla dok je muškarac točio gorivo. Josie je osjećala njihove poglede na sebi. Nije im htjela pružiti zadovoljstvo da ih primjećuje, iako je znala da ne bi imali muda išta je pitati. Većina i nije. Samo su voljeli piljiti u nju. Barem njezina nesmotrenost više nije bila na vijestima. U malom gradu, gdje su standardne vijesti bile prometne nesreće, lokalne dobrotvorne aktivnosti i tko je ubio najvećeg jelena u sezoni lova, nitko više nije mario za prolupalu policajku kratkog fitilja.

Nadala se da će joj slučaj Coleman pružiti priliku da se skine sa šefove crne liste, da će on u ovom slučaju napraviti iznimku i dopustiti joj da se vrati na tjedan ili dva, dok ne stave istragu pod kontrolu. Dok ne pronađu djevojku. Ali nije nazvao. Stalno je provjeravala mobitel, kako bi se uvjerila da radi – da se baterija nije misteriozno ispraznila, da nije slučajno isključila zvuk. Nije. S mobitelom je sve bilo u redu. Šef je bio tvrdoglav.

Odlučivši da još nije spremna poći kući, Josie se vratila u *Stop and Go* po kavu. Potrošila je dobrih deset minuta polako je pripremajući – puno vrhnja za kavu, plus dva šećera – i na kraju platila. Vlasnik, Dan, bivši bajker u kasnim pedesetima, koji se nikad nije odrekao kožnatih prsluka, bio je stari znanac. Čavrljao je s njom dovoljno dugo da joj dâ do znanja da je na njezinoj strani, iako je ni u jednom trenutku nije pitao za slučaj koji se vodi protiv nje. Poznao ju je dovoljno dobro da je ne propitkuje.

A onda joj nije preostalo ništa drugo nego uputiti se kući.

Opazila je malu skupinu mušterija okupljenih oko drugog televizora, koji je visio iznad lutrijskog kioska blizu prednjeg dijela trgovine. Došetala je do njih, pijuckajući kavu i gledajući nastavak emisije koju je gledala i na benzinskoj postaji. Riječi “Studenti i fakultet reagiraju na Colemaničinu otmicu”, bljeskale su na dnu ekrana, dok se vrtjela montaža koju su ponavljali od sinoć. Prvi put kad je Josie to vidjela, WYEP je upotrijebio riječ nestanak umjesto otmica.

“Bila je baš draga osoba. Nadam se da će je pronaći. Hoću reći, zastrašujuće je i pomisliti da se ovo može dogoditi u Dentonu.”

“Jednostavno je teško povjerovati, znate? Samo je nestala. Šteta. Bila je jako draga.”

“Trebali smo ići u trgovački centar ovog vikenda. Jednostavno ne mogu vjerovati. Jučer sam je vidjela. Bila mi je najbolja prijateljica.”

“Isabelle je jedna od najpametnijih učenica u razredu. Svi smo jako zabrinuti.”

Grč je prostrujio Josienim lopaticama. Samo je Isabellein profesor povijesti govorio kao da je još živa; svi su drugi govorili u perfektu. Već su odustali od opcije da je pronađu živu i zdravu. A zašto i ne bi? Ljudi ne nestaju tek tako, a otete lijepe tinejdžerice rijetko se vraćaju kući žive i neozlijeđene. Josie je znala da su izgledi da će Isabelle biti pronađena živa, svakom sekundom sve manji.

Na zatiljku joj se oblikovala kap znoja i skliznula niz kralježnicu kad je iskoračila iz zgrade, a papirnata šalica za kavu pekla joj je kožu na dlanu dok je na trenutak zurila u svoj terenac. Doista bi trebala poći. Vlasniku će trebati pumpa za nove mušterije. Međutim, nije mogla podnijeti pomisao da cijeli dan provede sama u kući. Naravno, mogla bi se voziti naokolo, možda pokušati pronaći mjesto zločina – vjerojatno je obilježeno i ograđeno sad kad je locirano – i provjeriti može li opaziti nešto što je drugima promaknulo.

Josie je izvadila mobitel i ukucala broj koji je posljed-

njih šest mjeseci birala četiri do šest puta u danu. Većinu njezinih poziva puštao je ravno u govornu poštu, no povremeno bi se ipak javio; danas se javio nakon trećeg zvana.

“Jo”, rekao je narednik Ray Quinn, zvučeci zadihano.

“Kad ste pronašli mjesto zločina?” upitala je bez uvoda.

Nije bio toliko bez daha da joj ne bi uputio jedan od svojih karakterističnih teških uzdaha – onakav kakav bi uvijek ispustio kad je mislio da ga gnjavi. “Isuse Kriste”, rekao je. “Na dopustu si. Prestani me zvati. Sve je pod kontrolom.”

“Ma da?”

“Misliš da nije?”

“Zašto načelnik nije pozvao pomoć? Kaže da je Colemanica oteta. Je li tražio podršku državne policije ili FBI-a? Nemamo resursa za ovo.”

“Ne znaš ništa o slučaju, Jo.”

“Znam dovoljno. Ako je doista u pitanju otmica, morate pozvati pojačanje. Zapravo ste ga već trebali pozvati. Znaš da nestala djeca, koju ne pronađu u prvih četrdeset osam sati...”

“Prestani.”

“Ozbiljna sam, Ray. Ovo je ozbiljno sranje. Djevojka bi dosad mogla biti bilo gdje. Jeste li provjerili registrirane seksualne prijestupnike? Molim te, reci mi da si stavio nekoga na taj zadatak. Mislim, ovo nije raketna znanost. Lijepa plavokosa tinejdžerica je oteta. Hiller bi bio dobar. Stavi njega na to, a ja bih još poslala s njim LaMaya. Nazovi

Bowersville i vidi mogu li zadužiti par ljudi iz odjela da pregledaju svoju evidenciju. To nije daleko odavde. Reci mi da si to već učinio.”

Mogla je osjetiti njegovu razdraženost preko telefona, ali navikla je na to. Pokušala se prisjetiti vremena kad su bili ljubazni jedno prema drugome. Dragi, brižni, strpljivi. Za tu se uspomenu morala vratiti čak u srednju školu. Nekoć su se sviđali jedno drugome, zar ne?

Ray je uzdahnuo: “Opet ista priča. Misliš da sve znaš. Misliš da si jedina u policiji koja zna raditi ovaj posao. Znaš što, Jo? Nisi. Ne znaš ništa. *Ništa*. Zato začepi i prestani me jebeno zvati. Počni se baviti pletenjem, ili čime god se žene jebeno bave kad ne rade. Sad ću prekinuti vezu.”

Zaboljela ju je silina njegovih riječi. Upotrijebio je riječ *ništa* poput noža, zabadajući je brzo i naglo, poput zatvorskog napada improviziranim oružjem. Uvijek je bio grub – i ona je mogla biti takva – ali nikad okrutan. Brzo se pribrala i rekla: “Potpiši papire za razvod, Ray, i prestat ću te zvati.”

Tišina.

Sad je bio njezin red da zarije nož. “Udat ću se za Lukea. Zaprosio me jučer. U krevetu.”

Nije odgovorio, ali čula je njegovo disanje. Bili su razdvojeni mjesecima, ali odnos im je već dugo bio narušen. Znala je da mrzi Lukea, da mrzi pomisao na drugog muškarca sa svojom ženom. Čak i ako će ta žena uskoro biti bivša.

S tolikom je pozornošću osluškivala zvuk njegova

disanja, čekajući da vidi što će reći i kakav će pristup zauzeti kad čuje tu vijest, da joj je trebao trenutak da registrira oštar zvuk pucnjeva u daljini. U Dentonu to nije bilo tako neobično. U sezoni lova, šumovitom periferijom grada pucnjevi su odjekivali po cijele dane, poput vatrometa. Ali sad nije bila sezona lova, a ni Dan nezavisnosti. Bio je ožujak i nije bilo dobrog razloga da netko ispali toliko metaka.

I dalje držeći mobitel u ruci, Josie je bacila čašu s kavom u obližnju kantu za smeće i prešla nekoliko koraka do parkirališta. Pucnjevi su bili sve bliži, razbijajući hladnu tišinu jutra. Ljudi na crpkama za gorivo ukočili su se na mjestu. Svi su iskrivili vratove, tražeći izvor zvuka. Josie je vidjela razrogačene oči nekolicine kupaca, ali nisu mogli ništa osim razmijeniti isti zbunjeni pogled.

Nešto je dolazilo, ali nisu znali ni što ni odakle.

Instinktivno je slobodnom rukom posegnula za službenim oružjem za pojasom, ali nije ga bilo. Osjetila je strah, poput udarača šake u prsa koja joj steže srce.

Ray je progovorio u njezinu tišinu: "Jo?"

Iza ugla je prema benzinskoj postaji jurio crni Escalade izrešetan metcima. Preskočivši rubnik, zaplovio je ravno prema Josie. Stopala su joj bila poput betonskih blokova. *Makni se*, rekla je sama sebi. *Makni se*. Kad je Escalade projurio pokraj nje, retrovizor na vozačevoj strani zahvatio joj je rub jakne, okrenuo je i odbacio uzrak. Snažno je tresnula o asfalt, sletjevši na lijevu stranu; tijelo joj se otkotrljalo od vozila, dok nije udarila trbuhom u jedan od metalnih stupova koji su blokirali pumpe za gorivo.

Uza škripu metala i kakofonični tresak razbijanja

prozora, Escalade se zakucao u prednji dio postaje *Stop and Go*. Čak i nakon što se SUV zabio u zid, motor je nastavio raditi i cviljeti. Oblaci prašine od smrvljenih blokova dizali su se oko vozila. Ljudi su bježali iz zgrade. Josiena su pluća vrištala za zrakom koji nije dolazio.